

Fanni, Bori, a habos tortaút

Egy színes, édes illatú kisvárosban Fanni minden reggel cukorillatú levegőre ébred. A pékségben dolgozik Bori, a puha bundájú cukrász, aki mindig mosolyog, és finom süteményeket készít. Ma különleges nap vár rájuk, mert egy nagy, habos tortát kell eljuttatniuk egy vidám térre, ahol sok gyerek nevet majd.

Morzsás reggel a pékségben

Korán reggel Fanni a pékség ablakához szaladt. Az utca felett puha, édes illat úszott. Bori épp egy magas, szivárványszínű tortát díszített. A tetején habcsókok csücsültek, és piros cukorgolyók csillogtak. – De szép! – lelkesedett Fanni, és nagyot mosolygott. – Ma ezt kell eltolnunk a térre – mondta Bori. – Ott lesz az esti sütibuli, mindenki ezt várja. Fanni izgatott lett, lába szinte táncolt, ahogy a tortát nézte.

Óvatosan feltették a nagy tortát egy kis kerek kocsira. A kocsi kerekei színes cukordrabséval voltak kirakva, és vidáman csilingeltek: csing-ling-ling, ahogy megmozdultak. – Nagyon vigyázzunk rád, tortácska – simította meg Fanni a habot. – Nem baj, ha lassan megyünk, csak biztosan – tette hozzá Bori, és finoman megfogta a kocsi fogóját. Fanni is mellé állt, és együtt tolták ki a pékség ajtaján a napfényes, illatos utcára.

A ragacsos karamellutca

Az utca macskakövei cukorból voltak, itt-ott csillogó csokidarabokkal. Fanni boldogan nézelődött, de egyszer csak a kocsi megbillent. A kerék belesüppedt egy barna, fényes tócsa közepébe. – Jaj, ragad! – riadt meg Fanni. A kerék csak cuppogott: csupp-csupp, de nem akart kijönni. Bori próbálta megemelni a kocsit, de a karamell erősebben tartotta. Fanni homloka ráncba szaladt, kicsit ijedt lett, de nem akarta feladni.

Ekkor egy pici hang szólalt meg a kocsi alól: – Hé, ne szomorkodjatok! Egy apró kekszmanó bújt elő. Kalapjáról morzsák potyogtak, szeplői cukorkristályként csillogtak. – Morzsa vagyok – mutatkozott be. – Kijuttatom a kerekedet innen. Gyorsan száraz kekszdarabokat szórt a karamellára, és lágyan dudorászott. A ragacsos tócsa lassan keményebb lett, már nem tapadt annyira. – Most toljátok! – biztatta őket. Fanni nagy levegőt vett, Bori bólított, és hopp, a kerék kiszabadult.

Találkozás Csuporkával

Fanni megkönnyebbülten nevetett, arca felragyogott. – Köszönjük, Morzsa! – mondta, és integetett az apró manónak. – Elkísérlek titeket, nehogy újra beleragadjatok valamibe – kacsintott Morzsa. Tovább indultak, a kerék vidáman csilingelt. Hamarosan egy zselésen hullámzó patakhoz értek. A víz piros és zöld csíkokban folyt, és lágyan bugyborékol: blupp-blupp. A híd helyén csak néhány félbetört keksz állt, köztük nagy lyuk tátongott.

– Így nem tudunk átmenni a tortával – húzta el a száját Fanni. Abban a pillanatban vidám csicsergés hallatszott felülről. – Csirip-csirip, bajban vagytok? – szállt le hozzájuk egy apró, színes cukormadár. Szárnya gumicukorból volt, farka csíkos, mint egy pálcika. – Én Csuporka vagyok – csipogta. – Tudok egy titkos utat. A zselés patakban halványan látszott néhány mályvacukor kő. Csuporka le-föl repkedett fölöttük. – Csak oda lépjetek, ahol körözök! – mondta. Fanni megfogta Bori mancsát, és óvatosan, lépésről lépésre átkeltek.

A vattacukor köd

A patak után puha dombra értek, ahol a fű cukorszálakból nőtt. Egyszer csak fehér, rózsaszín köd gördült eléjük. Olyan volt, mint a vattacukor, lágyan kavargott, és mindent eltakart. – Alig látom a tortát – suttogta Fanni, és kicsit megszorította a kocsifogóját. – Ne félj – szólt Bori nyugodtan. – Itt vagyunk egymás mellett. Csuporka vidám dalt kezdett csicseregni, hogy ne legyen olyan ijesztő a sűrű köd.

Morzsza gyorsan apró kekszmorzsákat szórt maga után a földre. – Itt a morzsacsík, visszatalálunk, ha kell – magyarázta. Fanni megnyugodott, szíve már nem dobogott olyan gyorsan. Csuporka a köd felett repült, és egyre énekelte: – Erre jó, erre jó! A hangja segített nekik. Lassan a köd elvékonyodott, a torta habja újra fényesen látszott, és hamarosan kibukkant előttük egy tágas tér, ahol színes cukorpadok és habcsókfák sorakoztak.

Eltűnt eper a torta tetejéről

Végre odaérték a nagy tér közepére. Fanni óvatosan megállította a kocsit. – Itt vagyunk! – kiáltotta örömmel. A gyerekek már gyülekeztek, csizmájuk alatt ropogtak a cukorkövek. Bori körbejárta a tortát, hogy mindent ellenőrizzen. Egyszer csak megállt, és elkomolyodott. – Hm... hiányzik valami a tetejéről – mondta. A középső, legszebb piros eper nem volt a helyén. – Jaj, leesett? – ijedt meg Fanni, és körbenézett a tér kövén.

– Ne búsulj – szólt Morzsa. – Keressük meg együtt! Mindenki nézni kezdett. Csuporka felrepült, és a padokra figyelt. A habcsókfa tövében Fanni egy apró piros foltot vett észre. – Ott piroslik valami! – kiáltotta. Odaszaladtak. A puha eper épen pihent egy cukorpadon, mintha csak szundikált volna. – Megvárta, hogy ideérjünk – mosolygott Bori. Óvatosan visszatette az epret a torta tetejére, és egy kis extra habkarikával körbeölelte, hogy ne guruljon le újra.

Édes sütibuli a téren

Amikor a torta elkészült, Bori felegyenesedett. – Most már minden a helyén van – mondta elégedetten. A gyerekek tapsolni kezdtek: tapp-tapp-tapp. Fanni büszkén nézett az egész műre. Szíve meleg lett, mint amikor frissen sül ki egy tál süti. – Nélkületek nem sikerült volna – fordult Morzsához és Csuporkához. – Én csak szórtam a morzsát – nevetett a manó. – Én meg énekeltem – csipogta Csuporka, és játékosan meglengette gumiszárnyait.

Bori felszeletelte a tortát, vastag, habos szeletek kerültek minden tányérra. A gyerekek jóízűen majszoltak, közben nevetgéltek. A tér vidám zsvivaja halkán zümmögött, mint egy barátságos méhraj. Fanni is kapott egy szeletet, és lassan majsolta, hogy sokáig tartson az íz. Morzsa egy morzsányi széken ült, Csuporka pedig a kocsi fogóján pihent. Mindannyian érezték, hogy ez a nap nagyon finomra és szépem sikerült, és már nem maradt más, csak a pihentető, édes este.

**Amikor az utolsó morzsa is eltűnt a tányérokról,
Fanni halkán ásított, és Bori puha bundájának dőlt.
A tér lassan elcsendesedett, csak a cukormadarak
csicseregtek. A torta útja véget ért, mindenki
jóllakott és boldog volt. Fanni és Bori szíve is
megtelt melegséggel, és tudták, hogy holnap újabb
édes nap vár rájuk, de most nyugodtan
pihenhetnek.**